

Το Πρωβόλακι

Είτην συλομημένη ζουμπο των Φοι-
κτών Καρούλιαν υπάσκει μία σπηλιά
που παλιά την λέγαν, σπηλιά του
Γεω-Γαίμη.

Είχε στο άνοιγμα της, λαβυρινθώδη
στο βράχο ένα περσίλι και από κάτω
έχασε φοβερός γροθμός μέχρι τη βάσ-
ση.

Είχε βράχους κοσμημένους πάνω σε
φυλοσκαλές, πιασμένους σε σχοινιά και
άλλοις.

Είη σπηλιά αψιμαχία μέγανος ζουμπας
που το λέγε η καρδιά τους.

Στο περσίλι, πάνω στο βράχο, είχαν
στιαβεί από παλιά ένα μικρό πρωβόλα-
κι, ως μια σφρα, με χώμα που φέσανε
από πολύ μακροιά και σπέρσανε διαφο-
ρα λαχανικά για τη ψισή τους.

Τούτο λοιπόν το πρωβόλακι
είχε τη μορφή να είναι και μπαβός και
τάκος.

Γεγονταίος κάτοικος της σπηλιάς ήτανε
ο Γεω-Αποχών.

Αυτός, που από χορνια, έκανε τὰγο
το μπαξοδοκι για τὸν γέροτα του και
ὡς τὴν ἑκτησὴ του ἔβισε με λίζο παξι-
μαδι που τοῦ στέφαν με τὸ καρβυλι στ'
ἀπέναντι φτωχοὶ ἀδελφοί.

Ἦστερα ἔβαλε καμια δεκαρια
ριζος ἀπο κουκιά και ἔπιαξε ξανα το
προβορακι.

Τὰ μαξγουε ξεορ, τὰ βουχε και αὐτα τὸν
κρατοουσανε στὴ φωι.

Ἦτσι κατάγερος και ἔφτασε κοντά στα
ἑκατό ὁ γέρος ἀποχαλι.

Ἦχε καταγευκα μαρλια και γόνια
που ἴτανε ἀκατάστατα και μπροδεμι-
να και τὸν κάνανε νὰ μοιάζει μὲ προ-
φῆτη.

Ἦκείνος δὲν ἴξερος πως ἴτανε, οὔτε
τὸν ἐνοιάζε.

Λιζος γροός που ξεχαροσε κάπως τὴ
μοσφι του ἀνάμεσα στοὺς μύκλους που
ἔκανε τὸ νεορ στὴ στέουα, ἔβαλε τὸ χέρι
του και τὴ πόλανε.

Ἀπὸ πῆτιμ παρηγορῶν ἔιχε μὸ-
νο τὰ πουλιά.

ἔβρανε καὶ τὰ καλοῦσε καὶ αὐτὰ ἔρ-
χοταν καὶ τὸν σκεπάζανε ὀλοκλήρως,
τὸ κεφάλι, τὰ χεῖρα, τὰ πόδια του.

Ἢ αὐτὸς ἔπαιε καὶ τοὺς, τὰ μίλουσε, τὰ
τοραγουδοῦσε, τὰ βάζε νὰ πλοῦνε ἕως

ὅλο τὸν καιρὸ τοῦ τὸν ἔκανε
προσευχῆ. Χιλιάδες ὀνόματα μνημό-
νευσε ποὺ ἦτανε ἄλλα ἰωντανῶν καὶ ἄ-
λλα πελαγονίων ἢ αὐτὸς ὅλους ἰωντα-
νοὺς τοὺς λογιζάμε.

Ἢ ὅταν στέγνωσε τὸ στόμα του, τὸ ἕωο
ποὺ ἔπινε ἦτανε ἄμυσο ἀπὸ τὰ δάκρυ-
α του.

Ὅταν ἀπέκαμε ἀπὸ τὴν προσευχὴ καὶ
τὴς μετανοίεσε, ἔαπλωνε γιὰ λίθο, πάνυ
στὰ βύρα ποὺ εἶχε γιὰ στομάχι καὶ εἶ-
χε μὴ πέτρα γιὰ μαζιζοῦ.

Ἦτοῦ ὅμως ἀπροσμενα λοιμὸς καὶ ἔπε-
σε πεῖνα.

Ἐταμίσεε νὰ γέσσει εὐλογίεσ τὸ κα-
ρδί. Ἦ ἀνεχθεῖ ἦτανε σὲ ὄριον
τοῦ τὸν βόηκε καὶ ἡ λυρωσσία.

Ἦ ὑπόστα τοῦ περὶ τὰ πνευμόνια
καὶ δὲν εἶχε τίποτα σὲ ντουράπι νὰ τοῦ

στη οίξη.

Όσο προχωράει είχαν όλα ξεραθεί.

Έχανε κουράγιο και βγήκε έξω από τη σπηλιά.

Το κύπελο και ψαχούλεψε το χώμα και βρήκε μέσα ξερά κουνία, όσο μια χούφτα.

Τα ρίξε μέσα στο κατσαρόλι του να χηλιμπαροποιήσονται στις τελευταίες στιγμές του, μένος ή υγος...

Μετά κούνησε ήρεμος έπιασε το κομποχοϊνι του και προίμενε...

Νότερα από λίγες μέρες φτάσανε οι απειράντι.

Έχανε μένος για τον δούνε και άνοιχσαν.

Τον βρήκανε κατισμένο στο σκαμνί ήρεμο, μέσα σε βίος, μόνο το σώμα... ή ψυχή είχε πεταχί στον ουρανό. Το καντιλάκι του ήταν άναμμένο και άσπρη σιωδιά είχε γρημίσει τη σπηλιά.

Τον έτοιμάσανε, τον βάλανε πάνω στα ξύλα και του ψάσανε την έφοδο.

Τὸν ψάψανε μέσα στο προβοχάκι του.
Τὸν βάλανε κι ἐνὰ σταυρόκι ἀμέσως.
Ἐνὰ σταυρὸ ἀπὸ στρονιὰ ἦρτανε καὶ
καθίσανε πάνω του καὶ τσορτσουοί-
ανε καὶ τὸν κλαίανε....

Μετὰ ψάψανε μήπως καὶ βροῦνε κανα
βασκομήλο κανα χαμομήλι γιὰ τὸ
συχώσιε ἀλλὰ δὲν βροῦνε.
Βροῦνε ὅμως τὸ κατολαροῦ γέματο
μὲ ἔσοα κουκιά.
Τὰ βροῦνε καὶ κἀνανε τὴν
μακαροῦ.

Πλαστῆκανε μετὰ ἀπ' τὰ σχοινιά καὶ
τὶς ἀλουίδες γιὰ τὸ ρυοσιό καὶ πίσω
τοὺς ἀκούανε τὰ τσορτσουοίματα
τῶν πουλιῶν
ποὺ τὸν κλαίανε....

Λίγη παροχρῶσι
γιὰ μᾶς τοὺς ἐγκλιγίσιους

Οὐάσιγκτων φουτῆς